

El Caos i LM

“¿Me has echado de menos, querido?”

En un últim i decisiu instant, Brinkman Demaría va abaixar el cap, va lluitar contra els seus impulsos més bàsics, es va resistir a mirar amunt i també va maleir entre dents la seva sort, la seva maleïda sort maleïda.

Tot a la vegada, de manera atropellada, desordenada i voraç.

Ho sabia però no li importava, abaixar el cap era també renunciar a oblidar, saber-se descobert, vençut i, en definitiva, rendir-se.

Aquell dia no havia matinat, havia arribat tard i s'havia quedat sense el croissant del matí que cada dia comprava al Forn Benet del carrer de Sant Antoni. Una senyora escardalenca, amb el cabell curt i que no havia deixat de mirar la pantalla del mòbil ni un moment mentre parlava amb la dependenta es va endur els tres últims que quedaven al mostrador. Ho hauria d'haver interpretat al moment com un mal presagi però es va equivocar i no ho va fer. I això que ho sabia per experiència, els petits detalls són, de vegades, el pròleg o la porta d'entrada dels grans esdeveniments.

I encara que en aquell moment ningú més que ell podia sentir les imprecacions sordes del seu cervell o de la seva ànima, que tothom ja sap que existeixen punts i moments en la geografia íntima dels homes on les fronteres entre els llocs físics i els perfils anatòmics s'esborren i on tot es perd i es confon sense límits, el fragor explosiu de la Cinquena Simfonia de Beethoven que començava a sonar amb força per tots els racons de les seves entranyes, l'advertia amb els seus vents poderosos i els seus violins llòbrecs i violents de la més que imminent aparició del caos al seu voltant, un caos que es preveia enorme, paorós, inevitable i a punt per engolir-lo sense excusa, remissió ni possibilitat de fugida.

Sabia que mai no podria explicar-ne els motius però des d'aquella primera i llunyana vegada, sempre li passava el mateix. La Simfonia del Destí de l'amic Ludwig Van se li apareixia de sobte, sense avisar, en forma d'embolcall sonor, com una banda sonora, com un advertiment inevitable i sempre, sempre era el preludi de l'esclat absolut del caos en diferents gradacions. A força d'anar-se trobant cada cert temps, la Cinquena i el Caos, sempre representades en majúscules, sempre aparellades, havien acabat sent pràcticament sinònims.

O, qui sap, potser fins i tot podria ben bé ser que fossin la mateixa cosa.
Com més Cinquena, més Caos. I aquella vegada era la Cinquena més potent que mai abans l'havia colpejat.

I el Caos absolut, en el seu cas concret, sempre tenia nom.

I cognoms.

I forma.

I un grapat de corbes sinuoses amb capacitat per omplir centenars de mapes, per atabalar els geògrafs més experimentats, per bloquejar les programacions actualitzades dels gepeesses d'última generació sense fissures, oblits ni remei.

Només li calia fer allò que encara es resistia a fer, alçar una mica la vista i inclinar lleugerament el cap per tornar a reescriure de nou tot el passat, per noquejar el discret oblit fruit de molts anys de llunyania amb un únic i contundent directe d'esquerra al mig del nas, per constatar sense necessitat de notari solemne i pragmàtic que la vida és un fàstic, que l'existència és un babel desastrós que sempre acaba imposant-se als prodigis forçats, falsos i antinatural de l'ordre, el mètode i la constància.

Allí la tenia!

Contra tota probabilitat!

Sense esperar-ho. Sense pensar-hi.

Sense que aquella realitat semblés en absolut possible.

Afirmatiu i rotund.

Sense esclatxes, sense errors, sense mitges tintes.

Era ella!

I ell, que ja ho sabia, que interiorment ja s'havia rendit en el mateix instant que li va arribar la primera síl·laba, aquell "me" escruixidor al cervell, encara seguia lluitant contra el seu esperit racional, tot i saber del cert que era absolutament inútil fer-ho, que s'encetava una autèntica guerra perduda contra el passat, contra tot allò que volia oblidar.

I ja ho deien els manuals de combat, davant d'una guerra perduda només hi ha una opció si el que es vol no és morir.

Rendició sense condicions.

Mocador blanc, genoll a terra i cap cot.

Abans de decidir-se a mirar va voler recordar el seu nom. I els cognoms, ...i les formes, conscient per primera vegada en molt temps, que mai no n'havia arribat a oblidar cap ni un sol moment i que aquest record fet realitat de manera imprevista el tornaria a convertir en territori devastat, en un camp sembrat de sal, en desolació absoluta.

Ludgarda Mamani-Mendoza Montenegro.

I potser per allò que diuen els psiquiatres que repetir les coses és refermar-les, el va tornar a mussitar, aquesta vegada, però, traient-lo a l'exterior, tancant els ulls i movent els llavis de manera quasi imperceptible. Com una pregaria, com una lletania, com una súplica.

–Ludgarda Mamani-Mendoza Montenegro.

Al mateix temps, també van acudir al bram ofegat de les seves neurones malgirbades, els seus dos malnoms més populars, Ludy Tres Emes, per la cosa de Mamani, de Mendoza i de Montenegro i també LM, rememorant la marca de tabac de la companyia Phillip Morris que els seus amics i ell mateix van començar a consumir en aquella època llunyana i perduda de les primeres vel·leïtats amb els fums de la nicotina i els costums adults, quan dibuixar cercles de fum semblava ser sinònim directe de virilitat. Lligar les inicials de Ludgarda Mamani amb el Ligget&Myers no tenia cap solta especial, només era una broma juvenil, directa, innocent i estúpida sense més transcendència i que, contra tot pronòstic, havia aconseguit sobreviure amb fermesa al pas inclement del temps i convertir-se en un apel·latiu que la mateixa destinatària acceptava amb gràcia i un cert orgull, LM.

El seu cap ja no era altra cosa que la desembocadura tumultuosa de cent rius cabalosos, un aiguabarreig de passat i deliri, de records i de tremolors de l'esperit.

També va recordar, sense alçar encara la vista de les fustes de terra, les formes d'LM, les corbes ferotges del seu cos, els girs, les oscil·lacions, aquells peraltes pronunciats i aterridors que ni el vell Juan Manuel Fangio s'hauria atrevit a traçar sense sentir ni l'empenta ferotge de la força centrípeta ni el vertigen ni, per descomptat, la punxada inquietant i pertorbadora de la por gravada a la pell.

Va ressonar de nou al seu cap la frase “¿Me has echado de menos, querido?” però no va ser capaç de discernir amb prou certesa si es tractava d'un eco neguitejant i malèfic, d'un bis real, articulat de nou per tal de captar la seva

atenció absent o senzillament d'una mala passada del seu cervell atemorit que es trobava a un pas del naufragi absolut.

I no només això. Ni tan sols va ser capaç de precisar si anava dirigida a ell. En qualsevol cas, i disposat a no endarrerir durant més temps un moment que es presentava inevitable, l'inspector va tensar els músculs del coll i va aixecar les pupil·les per trobar-se de ple amb la part menys desitjada de la seva història. Literatura del jo i gènere de terror combinats en les proporcions precises i correctes.

–*Hola Ludy* –va mussitar amb la veu convertida en un fil de fragilitat absoluta que es va desplomar sense força només abandonar la dèbil protecció dels llavis–. *Cuanto tiempo...*

I va deixar la frase tallada, penjada, perduda, serpentejant per l'aire en caiguda lliure, desapareixent entre les butaques de la platea con un insecte lleu i trencadís mentre ell girava la vista a la seva dreta, buscant l'alè necessari per no perdre's en l'únic lloc on creia que podia trobar-lo, als ulls professionals, interrogants i sorpresos del comissari Garriga.

Del tot aliè al rerefons real de la seva història, a l'oficial de la policia només li importava una sola cosa en aquells moments, només una, mentre la cadència de les trompes convertia l'allegro en un bàlsam fugaç, en aquell recés de pau, estrany i plàcid, que s'obre entre dues tempestes devastadores. Brinkman es va mirar el seu superior jeràrquic, cercant ajuda, refugi, un punt de fuga o potser només el consol lleu d'un copet còmplice a l'espatlla, però només va trobar un gran signe d'interrogació, la necessitat professional de rebre una resposta afirmativa a la seva pregunta muda, al desig de trobar la col·laboració absoluta i lliurada del seu subordinat més eficaç i professional en la resolució d'aquell crim insòlit que amenaçava de convertir-se en un veritable escàndol mediàtic i en un problema de dimensions colossals.

Només amb aquella mirada, l'inspector, vençut i desarmat, va saber en aquell precís instant que cap setè de cavalleria acudiria galopant a auxiliar-lo, que res no el salvaria del desastre, que es trobava sol davant el perill i que no li quedava cap altra opció que entregar-se, que despullar-se i capbussar-se amb els ulls tancats i sense respirar en les aigües negres del seu passat més tèrbol i oblidable.

I ho va fer.

No s'ho va pensar gens i ho va fer.

Es va rendir sense marcar cap condició.

Amb un lleu moviment afirmatiu de cap, va esvair els dubtes del comissari en tot el que feia referència a la seva present i futura implicació en les investigacions i amb una frase molt curta que, per un moment li va semblar una repetició gens original d'alguna cosa que ja havia dit abans, va construir un pont fràgil i bellugadís, el pont més fràgil i bellugadís que es podia construir sobre un perillós i escarpat abisme fet de molts anys d'absències forçades, de fugides voluntàries i de milers de llàgrimes de malenconia seca.

–*Cuanto tiempo ...*

–*Te veo cansado, Jorge* –va apuntar el vellut suau i directe de la seva veu, d'aquella veu que, com tantes altres coses, mai no havia aconseguit esborrar del tot del seu ADN–. *No tienes nadie que te cuide?* –va reblar amb un to de retret simpàtic, imprimint a les paraules una tonalitat massa mordaç per al seu gust susceptible i per a la seva ànima d'home derrotat.

–Ja saps –va encertar a replicar sense excessiva convicció–, el treball. És dur i gens complaent.

–*Però esto no sirve como excusa para no cuidarse. Mirame a mi* –li va recriminar en to afectuós mentre amb els palmells de les mans simulava recórrer els contorns sinuosos del seu cos.

Era l'abisme, el penya-segat més profund, abrupte i mortal.

I abans no hagués acabat el recorregut, Brinkman ja sabia que aquell gest l'acabaria de perdre, que després d'allò ja no hi hauria res que li pogués evitar el tràngol de precipitar-se sense cap protecció al fons del pou.

Ho sabia!

Sí, ho sabia i ho sentia a la pell!

La cuirassa de policia metòdic i precís, la condició de persona malaltissament ordenada es van desmanegar de cop com un Jericó de draps, cartrons i materials de reciclatge sense consistència ni solidesa i Jorge Brinkman Demarí ja no es preocupava en absolut dels efectes que pogués produir en públic el fet d'exhibir de manera impúdica, pública i notòria les arestes tallants de la seva derrota absoluta.

Si hi havia una cosa al món que el podia vèncer, ara la tenia al davant i ja no hi havia res a fer. I ara ja era igual. No calia dissimular. No calia amagar-se. Tot estava perdut. Res ja no servia per a res.

La va mirar, ara sí, amb les retines carregades de voracitat, d'una voracitat que feia anys que no sentia, amb les pupil·les plenes de somnis que li recordaven aventures que mai no s'havien esborrat, que romanien lligades amb cadenes d'acer, enterrades sota el fang dens dels adéus forçats, que es mantenien a ratlla gràcies a la capa de plom que evitava la proliferació indiscriminada de les seves radiacions letals, però amb la capacitat de ressorgir en qualsevol moment del tot sòlida i intacta.

Se la va mirar amb avarícia i, qui sap, potser també amb un punt de luxúria, amb una mica de gola, un deix de peresa, una absoluta absència d'enveja i de supèrbia i amb una ira devastadora contra tot el que l'envoltava. Se la va mirar, i abans de fixar-se en els seus ulls, profunds i un punt sorneguers, no va poder evitar seguir el camí àgil i sensual que li marcaven les mans obertes, una ruta que arrencava en un lateral dels seus pits magnètics, que seguia la corba tancada de la seva cintura tènue per precipitar-se després a tota velocitat per l'abisme voluptuós dels seus malucs. Massa records que s'amuntegaven, que es comprimien els uns amb els altres i s'empenyien per tractar de conquerir aquella alenada d'aire que els permetés guanyar la llibertat després de tants anys d'ostracisme forçat i orc.

–Coneixes la senyora Mamani-Mendoza? –li va preguntar el comissari amb un vel de sorpresa i curiositat a la veu i un to que cavalcava entre l'interrogant i l'afirmació just en el mateix instant en què la dama s'asseia a la vora de l'escenari disposada a baixar a la platea d'un salt, sense utilitzar cap dels cinc esglaons laterals instal·lats per tal de complir amb aquesta finalitat, mentre ofería als dos homes la visió fugaç de les seves cuixes sòlides–. És la directora del muntatge.

Jorge va assentir amb un lleu moviment de coll, tan lleu que ningú no sabia dir amb seguretat si va existir.

–És clar. I és argentina, com tu. Quina casualitat! –va exclamar al cap d'un moment Garriga amb un somriure als llavis, com si aquell descobriment fos el desllorigador de tot, l'explicació que resolgués qualsevol dubte i li permetés passar full i anar al gra.

I la senyora Mamani-Mendoza va abandonar la vora de l'escenari d'un salt. Algú diria que aquell moviment era el més semblant al vol d'un colibrí que havia vist mai. D'altres potser assegurarien que era un autèntic salt al buit, una caiguda lliure amb totes les lletres.

Fos com fos, el comissari juraria, dies després, tot rememorant els fets enmig d'una tertúlia de cafè plena de fum i vapors d'alcohol, en una de les habituals reunions de policies afamats i desmesurats, que en aquell moment va arribar fins i tot a albirar la vora sedosa i sensual de l'encaix brodat de les seves calces. I davant les exclamacions d'incredulitat, cercaria la complicitat i el suport del seu subordinat més directe. Però Brinkman Demarí, contravenint tot el que havia fet sempre fins aquell dia, s'inhibiria sense contemplacions ni remordiments, desentenent-se del tema amb una sacsejada de cap i al·legant en el seu descàrrec que en aquell instant precís tenia els ulls tancats i no va poder contemplar el detall del descendiment de la dama cap a dominis més terrenals, tot i que en el seu fur intern, sabia del cert i ho podia arribar a jurar per la memòria del gran Mario Alberto Kempes i els dos gols que va marcar contra Holanda a la final de la Copa del Món del 78, que es tractava d'una fanfarronada de Gabriel Garriga.

Ludy mai no duia roba interior!

–*Un crimen horrible en el peor momento del mundo* –es va lamentar la dama mentre s'aferrava al braç de l'oficial en cap i li dedicava una caiguda d'ulls carregada de malícia i de sensualitat–. *¿No opina lo mismo, mi comisario?*

Aquell "*mi comisario*", lent, cadenciós i intencionat, va sonar com una invitació a l'excés, a compartir cent mil nits d'amor sense fronteres ni topalls i va retronar a l'interior del cervell de Brinkman Demarí com un *deja vu* que no feia altra cosa que robar-li la poca calma que li quedava. El policia havia tornat a tancar els ulls i pugnava per assolir un mínim estat de concentració que estava lluny de posseir en aquells moments.

Per contra, el gest exagerat de la dama, va arrencar un somriure de mascle orgullós dels llavis de Garriga. Com un gall dindi amb el ventall majestuós de la seva cua proclamant la seva masculinitat afalagada i absoluta, es va apressar a respondre sense vergonya la pregunta directa de la directora del muntatge.

–Opino el mateix, estimada senyora.

–*Señorita* –va corregir ella amb coqueteria.

Es va aturar, se la va mirar i ella, amatent i previnguda, li va regalar un nou somriure que semblava una taula parada i un llit calent. El comissari va sospirar i va necessitar la crossa de la repetició per tal de poder agafar de nou el fil perdut

–Opino el mateix, estimada senyoreta. Per aquesta raó en concret he fet cridar el millor home que tinc sota el meu comandament per tal que s’encarregui personalment de resoldre aquest –va dubtar durant uns segons, mirant de cercar el substantiu correcte– contratemps, de la manera més discreta, eficaç, ràpida i satisfactòria possible.

De l’exterior de l’edifici, esmorteïda per la distància, arribava la remor formada per la barreja mal administrada de pena, espant, desconcert i desesperació de milers d’adolescents que havien vist segada de cop la possibilitat d’una nit de bogeria transitòria, d’emocions singulars i inèdites a l’ombra dels seus herois de plàstic, embolcallats per a regal en una banda sonora de xiclet i pastís de maduixa.

Jorge va moure el cap a banda i banda, com un gos que s’espolsa l’aigua després d’un bany forçat, però sense ni tanta intensitat ni tanta convicció i va repassar mentalment les beceroles d’aquell desastre que tot just començava a esclatar-li al mig dels morros, mirant de lligar tot el que havia vist i tot el que li havia explicat la gent del seu equip d’investigació.

Tota la culpa era d’aquell coi de muntatge!

No, potser no. Potser calia anar molt més lluny i pensar en la lletra de “*Sur*”, aquell tango melancòlic i arrossegat de Carlos Gardel que recordava cada vegada que sabia que la modernitat, absurda i apegalosa, havia canviat alguna cosa del passat per una altra evidentment molt pitjor,

*“Nostalgia de las cosas que han pasado,
arena que la vida se llevó,
pesadumbre de barrios que han cambiado
y amarguras del sueño que murió”*

Sí, les coses que havien passat, l’arena que la vida s’enduïa sense remei. I aquella construcció majestuosa que va conèixer quan va trepitjar Ripoll per

primera vegada, fugint dels fantasmes i dels records amb capacitat per esgarrapar l'ànima i deixar-hi ferides obertes n'era una. Allí hi anava a intentar recollir les poques certes que li quedaven al cervell i a intentar curar les moltes ferides de l'ànima que arrossegava.

Només eren una col·lecció de somnis que ja s'havien mort o els que eren a punt de fer-ho. Res més!

Aquell edifici sobri, antic, o potser més aviat vell, de línies rectes, arcades solemnes i aspecte exterior un punt sòrdid i, segons com, tenebrós va aconseguir despertar-li al moment un corrent de simpatia. Hi anava a matar les hores, tot i que la majoria de vegades no aconseguia ni tan sols arribar a ferir-les i certificava sense cap necessitat de fer-ho que més aviat era només per tenir una excusa banal i poder passejar sense rumb al voltant de l'edifici. Fins i tot una vegada, gràcies a una esquerda en una de les antigues portes ara tapiades, va poder entrar i circular per l'interior de l'edifici quasi com ho faria un lladre.

La visita no va fer altra cosa que confirmar les seves sospites i augmentar la seva devoció per l'indret. Habitacions petites, fosques, de sobrietat extrema, restes d'un passat que s'havia fos amb el pas dels anys i un aspecte tenebrós que li recordava les antigues dependències policials de Buenos Aires on havia passat tantes i tantes hores. Qui sap, potser era que els edificis oficials tenen el mateix esperit arreu, una mena de sobrietat distant que eliminava qualsevol possibilitat d'empatia.

Però l'arena de vida seguia avançant sempre sense deturar-se i aquella massa imponent, aquell edifici solemne, impulsat per la força dels nous temps, va canviar, es va transformar, va evolucionar directament cap el futur més espectacular, en paraules de l'alcaldeessa que havia decidit que la ciutat ja no necessitava res d'aquell ahir esplendorós i ara del tot inútil i desaprofitat i que el que calia de veritat era fer un salt mortal sense xarxa cap a la modernitat i convertir-se en epicentre del present i en abanderats del futur.

Titulars i portades en tots els mitjans de comunicació, milers de vots, la reelecció assegurada i tot a canvi només d'un grapat de milions del pressupost municipal. Emparant-se en la tradició històrica de Ripoll, aprofitant la presència sòlida al territori i la proximitat als eixos turístics del Pirineu, va deixar anar una proposta megalòmana, i, és clar, enlluernadora i engrescadora com totes les

proposicions faraòniques que, a base de repetir-se, va anar arrelant arreu. Un gran teatre/sala d'espectacles, polivalent, majestuós, gegantí i únic.

Preparada per acollir tota mena de concerts i de muntatges, amb possibilitats d'adaptar-la a cada necessitat concreta i amb una gran capacitat i polivalència, la nova sala podria entrar a formar part amb tots els drets i tots els mèrits del circuit dels grans concerts i espectacles nacionals i internacionals que, fins aleshores, només es podien programar a Barcelona.

L'oposició va posar el crit al cel, va parlar de malbaratament imprudent i innecessari de recursos públics, de prevaricació, de bogeria, d'irresponsabilitat i fins i tot de corrupció política i urbanística, però la ciutadania, tocada al cor del seu localisme més ancestral i exacerbat, veient la possibilitat de recuperar al màxim l'esperit de temps millors, va sucumbir a la proposta de convertir-se de facto en la capital nacional de l'espectacle, en el pol d'atracció cultural de totes les seves comarques d'influència i quasi tothom es va posicionar incondicionalment al costat d'aquella idea desaforada. I, és clar, també calia dir que hi va ajudar força la majoria absoluta del partit de govern al consistori.

En un temps rècord, i gràcies al finançament multimilionari d'una de les grans empreses de casinos de Las Vegas, la ciutat ja podia presumir del magnífic Stratosphere Ripoll Center. I per demostrar que la casa era gran i que no hi faltava de res, es va programar una doble inauguració amb dos dies de diferència i amb dos grans espectacles, un de caire més culte i l'altre més popular però en absolut ordinari.

D'una banda un muntatge d'òpera sumptuós i èpic, amb les dues millors sopranos del món, la russa Anna Netrebko i l'americana Renée Fleming en un cara a cara insuperable i irrepètible. També hauria volgut comptar amb la presència de Montserrat Caballé, però la mort va arribar abans que la proposta i van optar per una altra parella d'alt voltatge, Ainhoa Arteta i la mezzo italiana Cecilia Bartoli. A l'altre costat, els tenors Juan Diego Flórez i Jonas Kaufmann, acompanyats, és clar per Josep Carreras. Mai abans havien cantat tots set junts. Una veritable primícia mundial.

I de l'altra banda es tractava de buscar un muntatge més lligat amb el rock. Un dels regidors va proposar reunir de nou una banda famosa, The Beatles. Quan li van dir, dissimulant un somriure maliciós, que dos dels seus components originals eren morts, es va desestimar la proposta ràpidament i es va optar per

construir una banda de rock especial i feta a mida: Mick Jagger de The Rolling Stones, Chris Martin de Coldplay, Patti Smith, Florence Welch de Florence & The Machine i Martin Berninger de The National a les veus; David Gilmour de Pink Floyd, Carlos Santana i Eric Clapton a les guitarres; Sting de The Police, Flea de Red Hot Chili Peppers i Roger Waters de Pink Floyd al baix i Lars Ulrich de Metallica i Dave Grohl de Nirvana a la bateria i Steve Winwood de Blind Faith i Traffic i Rick Wakeman als teclats.

L'un i l'altre van ser notícia de portada arreu del món. Sense cap excepció. No van tenir cap altre remei que contractar un gabinet de premsa extern que els ajudés a gestionar l'allau d'entrevistes i de peticions d'informació que arribaven de mitjans de comunicació de tot el planeta. L'alcaldeessa estava radiant i una part important de la població també. L'esperit cultural, pioner i innovador de la ciutat es tornava a deixar sentir arreu del món.

Però Jorge enyorava en silenci aquell edifici sòlid, llòbreg i sobri que va quedar sepultat per l'arena de la vida igual que molts dels seus records i només reconeixia un únic i gran avantatge en aquell monstre de nova creació: el nou Stratosphere Ripoll Center li ofería la meravellosa oportunitat de gaudir dels millors espectacles del món i marxar a dormir a casa tot passejant sense cap esforç.

Però a partir d'aquell moment que estava vivint, segur que tornaria a enyorar l'estació i que s'hauria estimat més fer 3.000 quilòmetres en un cotxe sense amortidors per assistir al concert d'un trombonista de primer curs de conservatori que no pas veure com aquell auditori monumental s'estava transformant en el cor del terratrèmol, en l'esclat de tots els seus mals, en la mare de totes les batalles i en l'epicentre de tots els desastres passats, presents i futurs.

I el pitjor de tot era que també estava segur que allò només era el començament, que les coses, totes les coses sense excepció, anirien molt a pitjor de manera exponencial i inevitable a partir d'aquella trobada que encara no sabia si qualificar de fortuna o de càstig directe dels inferns.

Sospirar i recapitular. De moment no podia fer gran cosa més.

Sospirar i recapitular.

Carlos Zamora, "el Lobo", s'havia fet famós de la nit al dia i havia guanyat el seu renom de guerra gràcies al seu paper de protagonista absolut a la sèrie

“*Hombre Lobo en fuga*” que emetia una coneguda i seguida cadena d’abast estatal cada dijous a la nit en horari de màxima audiència. Centenars de milers d’adolescents de tota mena i condició el reverenciaven, l’imitaven, el perseguien i l’idolatraven més enllà de qualsevol raó lògica i racional. Despertava un autèntic furor uterí en les noies i unes ànsies de mimetisme absolut en els nois i ara estava disposat a fer un nou salt al buit. Arreu hi havia cromos, figures, bosses, pastissos, patates fregides, tasses, samarretes, pantalons, perfums, roba, un cotxe i tota mena de marxandatge imaginable comercialitzat per empreses que, després de pagar els corresponents i no precisament econòmics drets, aprofitaven el seu nom o la seva imatge per disparar les vendes de manera exponencial.

I aleshores, al cim màxim de la seva carrera artística, el seu anunci públic d’interpretar, cantar i ballar en directe en un espectacle teatral, havia despertat la febre dels mitjans de comunicació i havia desfermat una passió sense precedents entre els seus seguidors, àvids de devorar aquest pas endavant professional del seu ídol.

Una gran companyia de telefonia mòbil havia organitzat un concurs viral a la xarxa gràcies al qual, a base d’enviar missatges com bojos, els adolescents podien guanyar un passiu exclusiu per assistir a la preestrena mundial de “*Dràcula. El Musical*”. Centenars de milers de participants i només uns milers d’afortunats i afortunades que s’havien aplegat, bojos de felicitat, a la porta de l’Stratosphere Ripoll Center, a la llera del riu Ter, amb l’aspiració gens secreta de veure de ben a la vora i en absoluta primícia, el seu ídol i de gaudir cada moment d’una cerimònia única, mítica, reservada només a un grup nombrós però selecte de privilegiats que, a més, s’endurien a casa tot el material promocional exclusiu del musical i potser fins i tots la possibilitat excitant d’un autògraf o d’una selfie amb el seu ídol.

Emocions a flor de pell, corredisses sense aturador i una munió d’agents municipals i de mossos d’esquadra vetllant per la seguretat i controlant que la canalla no es desfermés més del compte i pogués arribar a provocar moments de descontrol. Pel mig, un grapat d’extres contractats per donar color a la festa, corrien amunt i avall, vestits de vampir i escampant sang a dojo, una sang artificial que les brigades de neteja farien desaparèixer hores després amb un bon raig de mànega a pressió però que ara feia el seu efecte i ho tintava tot de

vermell estrident. Un xivarri espectacular que es barrejava amb el brogit del trànsit i amb un final imprevist que cap dels presents no s'esperava en absolut.

Ningú, ni policies ni públic, ni animadors, atents al màxim a la seva funció particular i al seu paper personal i concret havia sentit ni vist res anormal fins que un dels adolescents, un noi que anava pentinat i vestit com un clon mimètic del seu heroi, va aixecar la vista i va cridar, reclamant l'atenció de tots els que pul·lulaven al seu voltant, àvids de trobar alguna cosa que els acostés al rastre de Zamora. Damunt la segona T del cartell lluminós hi havia un cos. Milers d'ulls es van alçar cap el cel nocturn de la ciutat en un moviment espontani que semblava quasi una coreografia assajada.

En aquell univers fals de sang d'*atrezzo* i disfresses vampíriques, tothom es va agafar aquell nou descobriment com un encert més de l'equip d'ambientació. Fantàstic! De lluny el ninot fins i tot s'assemblava al Carlos Zamora. Realment espectacular. Una rèplica del protagonista mort damunt del rètol del teatre. Els guionistes de l'acte eren realment brillants. Sens dubte els millors, tal i com calia esperar d'un esdeveniment d'abast mundial com aquell i de tot el que envoltava l'estrella del segle, tal i com ja l'havien batejat molts mitjans de comunicació!

Però el que són les coses, entre els crits d'admiració, de sorpresa i de reconeixement es va alçar un xiscle agut, viu i penetrant. Sortia de la gola d'una adolescent que portava un vestit verd, rèplica quasi exacta del que lluïa Winona Ryder quan feia de Wilhelmina Murray al "Dràcula" de Francis Ford Coppola. A la dreta, a l'alçada d'un pit que començava a despuntar amb força, deixant clavades al passat les experiències i les formes infantils, s'hi obria pas un petit rierol vermell d'origen desconegut. La noia es mirava la taca i la seva mare de manera alternativa sense deixar de cridar de manera compulsiva i histèrica fins que una agent dels Mossos, alertada per aquell sobtat atac d'histèria imprevista, s'hi va acostar amb curiositat gens dissimulada.

Es va mirar el pit tacat de la noia i després va aixecar la vista cap el cel, just al cor mateix de la nit. Des del barret il·luminat de la T, la figura suposadament decorativa deixava anar un petit rierol líquid, una precisa pluja vermella que havia anat a caure damunt la disfressa recent estrenada de la noia amb una precisió insòlita i francament envejable.

La mossa va sentir de cop una fuetada intensa a la seva consciència policial, una mena de sisè sentit professional que la punxava, que li omplia el cervell de preguntes, d'interrogants per resoldre. Allò no anava bé! I si aquella taca no era decoració i la sang potser no era mentida? I si passava alguna cosa estranya i tot i que no sabia ben bé del cert què era li corresponia a ella la missió d'esbrinar-ho?

Per un moment va sentir fins i tot l'impuls imperiós i necessari de sucar el dit al pit de la jove, com si revisqués una mena d'escena bíblica o èpica i tastar el gust d'aquell líquid viscos, però la prevenció i la prudència, fruit dels ensenyaments rebuts a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, la van deturar. Per contra, el que sí que va fer va ser acotxar-se, acostar la cara i ensumar la sina adolescent amb un parell de tocs de nas ràpids, precisos i efectius.

Sí, aquell líquid feia olor de sang. Cap preparat artificial podia desprendre aquella sentor de coure. Els fabricants s'interessaven sempre més per l'impacte visual que no pas per l'olfactiu.

No hi havia dubtes, allò era sang de veritat.

I si allò era sang de veritat, a la corona de la T de l'Stratosphere Ripoll Center hi havia un cadàver de veritat!

Va donar la veu d'alarma i a l'instant es va disparar l'estat general d'emergència i tot es va convertir en un escenari de bogeria. Més corredisses, més crits, més confusió i molta més angúnia i desconcert.

De la seva banda, absort com estava en la reconstrucció mental de l'escenari dels fets, Jorge Brinkman va semblar que es desentenia del que semblava un fals i emocionant idil·li entre LM i el seu superior directe i amb el cos decantat i la mirada quasi perduda, es va concentrar en el marc distant que li ofería la porta que donava al carrer. Com en una pel·lícula de dogma, carregant-se la càmera encesa a l'espatlla i a veure què en surt de tot plegat, veia desfil·lar éssers impúbbers, alguns plorant el seu desconsol i d'altres mostrant la seva homenia i pensant en com seria de divertida la tornada a classe amb l'aventura d'un cadàver real per poder explicar als companys. De tant en tant, la presència d'un agent uniformat, pugnament per insuflar una reduïda dosi d'ordre en aquell magma de descontrol, crits ofegats i furor hormonal desfermat, interrompia aquella desfilada incontrolable de joves que veien tallada de soca-rel la

possibilitat d'assistir des d'un lloc privilegiat i únic a l'estrena de "Dràcula. El Musical". Tants esforços i tantes il·lusions per a no-res.

–Brinkman!!!

La veu apressada, autoritària i una mica irritada del comissari Garriga el va arrencar de cop de la contemplació detallada d'aquella pel·lícula d'improvisacions, curses i desvari que s'estava vivint a l'exterior del teatre i el va capbussar de nou en l'únic mar on no desitjava banyar-se ni per tot l'or del Virrei del Perú.

Es va trobar amb dos parells d'ulls clavats en la seva persona i durant un segon absolutament etern va sentir el fred feridor de les urgències i la desagradable sensació d'haver-se perdut alguna cosa pel camí.

–*¿No piensas lo mismo, Jorge?* –li va dir ella sense apartar-se ni un mil·límetre del comissari i sense alterar ni una engruna el contorn del somriure capriciós i una miqueta exagerat que li brillava al rostre.

I Jorge Brinkman Demarí, l'home d'ordre, el policia pulcre i capaç de mantenir tota la seva vida i la seva obra sota un control estricte de detalls, de situacions i d'esdeveniments, es va sentir per primera vegada en molt temps, sol, deseparat i desordenat, com si el seu espai i el seu temps fossin un gran calaix cent vegades remenat des d'on s'escampaven cascades de mitjons desaparellats, de calçotets desplecats, de factures oblidades i una mostra eclèctica i plural de monedes fraccionaries de diferents països, valors i procedències. I la seva cara també es va convertir en el temps que triga un sospir a fondre's, en el mirall cruel de la seva ànima de Ventafocs desolada i confosa.

Es va quedar mut, fent saltar les seves pupil·les plenes d'interrogants, de dubtes i de retrets, de la dama al comissari i del comissari a la dama, enredat en un pervers joc de ping-pong que no augurava altra cosa que humors insans i punts negres perduts en els mapes de l'ànima.

–Cony, Brinkman! –va bramar l'oficial veient que el seu subordinat semblava trobar-se a la Lluna i que no l'escoltava amb prou atenció res del que s'estava dient.

Al moment però, es va penedir d'aquell exabrupte i es va mirar la Ludgarda buscant indulgència i una engruna de perdó tot posant ulls de xaiet tendre i desvalgut. Ella li va dedicar un somriure entremaliat, regalant-li així les seves

benediccions i ell, crescut i absolut del seu pecat, va tornar als seus crits, a les seves ordres i a les seves paraulotes d'home molt, molt, molt home.

–Brinkman, estigues atent –i sense poder-ho evitar, va repetir el mateix pecat que va ser correspost amb el mateix somriure còmplice per part de la dama.

–Cony!

L'inspector va deixar anar una mirada ràpida, entre perduda i fugissera i va decidir que el millor que podia fer era desaparèixer a la desesperada sense obrir la boca, la única mesura d'higiene mental que, en aquells moments de desesperança, es veia capaç d'improvisar amb un mínim d'èxit. Ho va pensar només durant una fracció lleu de temps, abans que tot fos ja massa tràgic i excessivament irreversible. No desitjava en absolut que el record d'aquella part de l'anatomia femenina que el seu superior esmentava amb tanta regularitat i orgull s'apoderés del seu cervell i l'ennuolés al cent per cent, com una d'aquelles tempestes sobtades d'estiu, negres com la nit negra, negres com les llambordes negres, com la lletra d'un poema desesperat que havia sentit recitar un dia no sabia ben bé on ni a qui. I tot i així, abans de protagonitzar el seu mutis discret i irrenunciable, no va poder evitar que els seus ulls aterressin sobre la faldilla de la Ludy, a l'epicentre exacte que velava sense amagar del tot les seves formes carneses, aquell triangle ladí i capriciós, origen i destí de quasi totes les seves malalties sense cura.

Va girar sobre els talons de cuir de les seves sabates negres sempre polides i elegants i arrossegant-les amb pas cansat i vençut sobre la moqueta vermella del passadís central del teatre, es va perdre cap a l'exterior sense pronunciar ni una trista paraula de comiat.

Fora, enmig del brogit díscol d'una nit canalla i insana, la lleugera bufetada d'aire humit al mig del rostre li va alleugerir la tensió, el va fer revifar i li va tornar, encara que fos de manera passatgera, les obligacions inherents al seu càrrec. Va mirar amunt i no va poder evitar que una idea fugaç i un punt estúpida se li materialitzés al cervell. L'últim anunci, va pensar Jorge, amb un mig somriure resignat i trist, tot mirant-se de passada el cartell lluminós de l'Stratosphere Ripoll Center. A sota, també encara encès, el reclam de l'espectacle anunciava l'estrena de "Drácula. El Musical!". L'últim vol d'Ícar, va pensar el policia, amb un toc d'aquella rebuscada ironia literària, absurda i profundament innecessària

que, malgrat tot, aconseguia sovint salvar-lo de les urpes de la desesperança malganosa i del desvari soberg.

En quatre gambades, l'inspector va arribar a l'ull del disbarat just al moment exacte en que els dos metges forenses encarregats del cas, abocaven sense contemplacions tota la seva ira sobre els agents, que, en una demostració de suposada eficàcia, acabaven de situar aquell chopped sense vida que uns minuts abans penjava de la segona T del lluminós, correctament estirat en decúbit supí, damunt les rajoles grises de la vorera, que, per cert, ja es començaven a tenyir de vermell apegalós per tot arreu, confonent ficció i realitat en un joc més aviat macabre i poc agradable a la vista.

–Mai abans en la història de la criminologia mundial s'ha produït una barrabassada d'aquesta magnitud i calibre! –bramava un dels metges amb el rostre congestionat i la caròtida fumejant i a punt de saltar del coll del seu propietari.

–Fins i tot una criatura de pàrvuls que només miri sèries de princeses pàmfiles i granotes encantades sap que mai, mai, mai, sota cap concepte, s'ha de tocar absolutament res de l'escena d'un crim, –corroborava el segon, cridant encara més que el primer, si és que allò encara podia ser possible–. Maleïda sigui!

–I aquí, no només heu tocat el mort sinó que, a sobre l'heu portat a fer turisme per tot el carrer.

–Qui dimonis us ha autoritzat a baixar el cadàver d'on era, estúpids!

Cap dels sis agents que estaven palplantats com estaquirotos entre el mort i els metges va ser capaç d'articular una resposta coherent i mínimament exculpatòria, però tots van pensar quasi a l'uníson en la persona del comissari Garriga.

I Jorge Brinkman, que assistia a l'escena en silenci encara va anar un punt més enllà d'aquest pensament dels seus homes. Hauria posat la mà al foc que al darrera d'aquella espantosa i imperdonable negligència contra la que estaven clamant al cel els dos forenses hi havia el somriure, la calidesa entabanadora i la veu sensual de la Ludy, xiuxiuejant-li a cau d'orella al comissari que no podien tenir un mort penjat al mig del cartell, espatllant la magnífica entrada del teatre i, sobretot, espantant i neguitejant aquella horda d'adolescents fàcilment influenciables. Quasi que fins i tot la podia sentir.

–¿Y si se traumatizan de por vida, mi comisario? Al fin y al cabo ha sido sólo un desafortunado accidente, mi comisario –arrossegant les esses amb una calculada desídia.

–¿Y si los pobrecitos se angustian, cruzan la calle sin mirar, los atropella un conductor distraído y todavía nos toca lamentar más desgracias, mi comisario? –marcant la o final amb els llavis i dibuixant a la vegada un petó intuït i fugisser.

I, és clar, a l'altre costat, el comissari Gabriel Garriga desfent-se com un bolado, escampant sucre i bombolles al ritme d'aquella veu sensual que li xuclava l'enteniment i la voluntat i convertint les seves insinuacions en ordres.

Coneixia els símptomes.

Coneixia la fórmula.

Coneixia la història.

Coneixia els precedents.

I fins i tot coneixia el final.

Els crits del duet de metges de la mort el van tornar a la realitat concreta que s'estava vivint a la vorera del carrer.

–M'encarregaré personalment que la vostra unitat acabi desmantellada, atomitzada, convertida en pols i que vosaltres acabeu vigilant per torns de dotze hores sense ni un minut per anar a pixar tots els abocadors de brossa podrida que hi ha escampats des del Montsià a la Vall d'Aran –cridava el primer forense– . Inútils, desgraciats, nul·litats integrals, escarabats sense matèria gris!

Brinkman Demarí va desconnectar, va deixar d'escoltar aquella rècula encadenada d'insults, es va acostar un parell de passes i va aixecar la manta tèrmica de color daurat llampant amb la punta dels dits polze, índex i cor, com si estès a punt d'atacar un plat de sushi amb els inevitables i sempre complicats palets japonesos de rigor. Ho va fer amb molta cura de no tocar res més, tot i que tampoc no va poder evitar pensar que en aquell crim ja s'havia tocat tot el que es podia tocar i que l'escena, amb milers d'adolescents embogits que anaven i venien amunt i avall, a ramats i sense cap direcció marcada, estava més trepitjada que el raïm madur poc abans de convertir-se en most. Farien falta una llarga col·lecció de miracles encadenats per poder trobar algun rastre mínimament aprofitable enmig d'aquell merder.

Sota el mantell lluent que protegia el cadàver de les mirades xafarderes de la torba inquieta de canalla histèrica es va trobar cara a cara amb la mort. I tot i que aquella entitat de bellesa serena i dalla segura era una presència constant en la seva professió i en les seves tasques quotidianes, no va poder evitar un estremiment convuls que li va sacsejar tots els racons del cos i de les entranyes. La cara acoltellada del finat, s'intuïa carregada de terror visceral, tot i que prou desfigurada com per no poder testificar amb cap certesa el destí i la direcció de la darrera de les seves mirades que, si tocava jutjar pel desgavell de les seves faccions es podria assegurar que no havia estat precisament agradable, li resultava d'una familiaritat preocupant i estremidora.

–I tu serà millor que vagis a grapejar la figa de la teva mare! –li va escopir a boca de canó un dels irats forenses, el més baixet.

Ell, sense alterar-se ni tan sols incorporar-se, va mostrar la seva placa i va acompanyar el gest amb les dades fredes, professionals i tallants de la seva filiació.

–Inspector Jorge Brinkman Demaría, de la Unitat d'Investigació Persones dels Mossos d'Esquadra.

Es va quedar mut un moment i va guardar la placa abans de girar-se.

–Assignat al cas –va afegir amb un deix lleu de resignació.

–Aleshores vostè és el responsable d'aquest despropòsit? –va preguntar el segon metge, el més alt i amb una semblança no gaire remota amb l'actor José Sazatornil.

–No –es va defensar el policia sense alterar ni la veu ni l'expressió de la cara–, quan jo he arribat aquí el moixonet ja havia baixat solet del niu a la recerca de territoris més càlids. I pel que veig, abans d'això, algú s'ha pres moltes molèsties per aconseguir deixar-lo més aviat poc presentable.

–I aquest algú misteriós se sentirà molt feliç veient com una banda de policies ineptes i un exèrcit de criatures histèriques esborren de l'escena del crim qualsevol possible empremta que permetés identificar-lo i localitzar-lo –va replicar “Saza”.

–No es turmenti, doc –el va tranquil·litzar Brinkman Demaría–. Em temo que per al seu benefici i la meva absoluta desgràcia, i tenint en compte que ja està tot més que perdut, puc aportar-li algunes dades que no obtindria de la simple inspecció ocular d'aquella “T” teatral d'allà a dalt.

–Mariano Tapias de Pedro –li va abocar el forense, suavitzant el gest i donant-li una mà sobtadament més afable–. Sento el mal humor, però això – i va acompanyar les seves paraules amb un gest que abastava tota l’extensió del carrer–, és del tot inconcebible.

–Tret d’alguna més que probable úlcera, no aconseguirà gran cosa més fent-se mala sang. Entenc el seu malestar davant d’aquesta mostra irrefutable d’estupidesa policial, però si això que tenim aquí és el que suposo, no hauria trobat ni un sospir ni en la lletra T, ni al cartell sencer, ni en tot l’abecedari llatí. Res de res, encara que s’hagués enfilat al capdamunt del Campanar del Monestir de Santa Maria.

–I en què es basa per asseverar-ho amb tanta rotunditat? –va preguntar el forense més baixet que, davant la mirada curiosa del Jorge, va afegir el seu nom a la conversa a la vegada que li oferia la dreta a manera de salutació després de treure’s el guant de goma que la cobria–. Aniano Sandoval.

–Cap detall rellevant i només uns músculs crispats després d’una caiguda vertiginosa al buit? –va preguntar Brinkman Demarí mentre somreia amb un deix de desesperança–. Per desgràcia meva aquesta imatge no em resulta gens aliena ni desconeguda. I, o molt m’equivoco, o si remena la butxaca drete de la jaqueta, hi trobarà una nou de Macadàmia marcada amb una creu i un cercle, imitant el punt de mira d’un fusell de precisió.

Els dos forenses li van dirigir una mirada entre incrèdula, escèptica i reprovatòria. Sandoval, a més, va fer una ganyota com volent dir “Déu meu, una panda d’inútils, una pluja de canalla sense educació i, a sobre, un boig il·luminat fent de policia visionari”. I va dirigir una mirada cap el cel esperant alguna mena d’ajut sobrenatural que sabia del cert que mai no li arribarà perquè no era altra cosa que un ateu convençut i militant.

Tot i així, Tapias de Pedro va agafar la iniciativa i, en un gest directe, professional i resolutiu, va remenar les butxaques de l’americana i en va treure uns guants de làtex fets un manyoc. Se’ls va posar, es va acotxar i va aixecar el mantell iridescent que cobria l’actor amb una mà mentre furgava la butxaca de la jaqueta del cadàver amb l’altra.

Jorge i Aniano van seguir els seus moviments amb l’atenció i el silenci amb què un expert contemplaria les evolucions ingràvides de la gran Pavlova, en pau descansi. Un canvi evident al rictus de la seva cara els va indicar que a

la butxaca hi havia alguna cosa i que les exploracions minucioses de Mariano havien donat fruit.

La mà enguantada del forense va abandonar la foscor lúgubre de la roba del cadàver i es va mostrar al públic, reduït però distingit que l'observava, com si es tractés del final lluït d'un espectacle de màgia blanca. Entre els dits polze i índex brillava una nou de pell llisa i brillant. La casualitat havia volgut que a la cara que es mostrava a la mirada dels dos observadors hi aparegués un cercle una mica matusser marcat amb una creu central que la dividia en quatre parts. Davant la duplicitat de la seva sorpresa, Tapias li va imprimir un petit moviment de rotació, com si fos un planeta minúscul a la recerca desesperada de la seva òrbita ideal. Al cap d'un segon, a les seves pupil·les també hi esclataven la sorpresa i el desconcert.

Surant amb un lleuger i imperceptible rictus de satisfacció damunt l'escena, la cara de Brinkman Demaría semblava afirmar un "ja us ho havia dit" de professor saberut mentre els rostres dels dos forenses es convertien a la vegada en un cel infinit de dubtes i d'interrogants.

El caos tornava a agafar forma de nou...

... de nou de Macadàmia en aquest cas.

El passat li tornava a petar als morros amb més violència que mai.

Collons amb el passat!

Tapias de Pedro encara s'estava mirant la nou amb una cara d'autèntic ensurt, com si enlloc d'un punt de mira una miqueta boterut, davant dels ulls hi tingués el veritable canó del rifle de precisió apuntant-li al mig de la cara.

Sandoval va obrir la boca per interrogar al policia, però quan va començar a articular la primera paraula, Jorge ja havia girat cua i tornava cap a l'interior del nou teatre, sortejant adolescents esperitats amb lleugers moviments de maluc però sense perdre ni el ritme ni la dignitat. Per un moment, i quasi sense voler, va recordar la seva infantesa, assegut amb tots els seus amics a la porta del bar Rio Plata, amb els ulls enganxats a la pantalla blanca i negra del televisor que penjava del sostre ennegrit del local, sense perdre's ni un sol dels moviments de Manuel Francisco dos Santos, el gran Garrincha. I també aquells versos de Vinicius de Moraes que feien justícia a l'àngel de les cames tortes, amb els seus peus de vent i que ell i tots els seus amics es van aprendre de memòria i mussitaven en veu baixa cada vegada que el gran Garrincha agafava l'esfèrica

i, sobretot, quan la combinava amb O Rei Pelé en un tàndem perfecte, diví i irrepetible: *“Tiene el presentimiento, y va y se lanza más rápido que el propio pensamiento, dribla dos veces más, la bola danza feliz entre sus pies, ¡los pies del viento! En éxtasis, la multitud contrita, en un acto de muerte se alza y grita Su unísono canto de esperanza. Garrincha, el ángel, oye y asiente: ¡gooooo! Es pura imagen: una G que chuta una O dentro de la meta, la L. ¡Es pura danza!”*. I com mig món, encara que allò representés traïr les essències pures de la pàtria *albiceleste*, canviava la tendència natural a estimar la selecció argentina per una devoció absoluta cap a la *Canarinha*, una autèntica i perfecta màquina de fabricar futbol d'alta intensitat i precisió letal.

Absort en les seves reflexions, va evitar l'últim dels joves i no va poder reprimir la temptació de disparar el peu dret enrere abans de traspasar la porta del teatre, custodiada per dos agents uniformats que es van dur la mà a la gorra quan el van veure entrar. El noi es va entrebancar amb el peu de l'inspector i va anar a parar de cap a terra, arruïnant el seu pentinat de festa amb la força de l'impacte inesperat. Una tona de fixador per aconseguir una cresta semblant a la de *Woody Woodpecker* convertida en un manyoc davant la mirada atònita dels dos mossos que no s'acabaven de creure el que havien vist, l'inspector fent la traveta a un adolescent.

Brinkman Demarí va entrar al teatre amb un somriure al llavis. Cadascú allibera adrenalina com pot, va pensar mentre mirava de trobar el rastre del comissari que, tal i com suposava, no podia estar gaire desenganxat del d'LM.

Va veure els investigadors del seu equip anant amunt i avall, mirant de trobar i de recollir pistes i testimonis i, per un moment va sentir la temptació de dir-los-hi que tornessin cap a casa, que no perdessin la nit, que no trobarien res, però sabia que això no ho podia fer, que calia seguir uns protocols establerts i que ningú no entendria una ordre absurda com aquella amb el mort estirat al mig del carrer i abans no arribés la comitiva judicial. Va creuar per un passadís lateral que el va conduir directament a la part posterior de l'escenari. Caminava lentament, amb les mans a les butxaques i la mirada perduda, sense pressa, fins que li va arribar una remor, precisament la remor que esperava sentir.

De l'interior d'uns dels camerinos sorgia un panteix rítmic i una mica forçat, amb una tonalitat que coneixia molt bé, massa bé.

Déu! Desenes de milers de pobles, milers de ciutats, centenars de capitals i ha hagut d'anar a caure a Ripoll. I el pitjor del cas és que estava convençut que no es tractava d'una casualitat. L'inspector Jorge Brinkman Demaría no creia en les casualitats. No hi havia cregut mai.

Ja no hi creia quan només era el principal Brinkman Demaría de la Policia Federal d'Argentina i una imprevisible barreja de protocol i d'atzar el va portar a entomar la responsabilitat de dirigir les investigacions d'un dels casos més sonats de la història moderna de la criminologia de Buenos Aires.

No havia cregut mai en l'atzar i, potser per aquest motiu, des que va arribar a Ripoll va tenir una cura especial a l'hora de no deixar pistes, aquests rastres que avui deixem anar com si fos confeti després de cada pas que fem. Ni Facebook, ni Twitter, ni Instagram, ni cap presència personal ni a internet ni a les xarxes socials que representés deixar alguna mena de petjada, per dèbil que fos, que es pogués detectar i seguir.

I tot i així...

Com havia pogut passar? Aquesta era la gran pregunta, la única pregunta.

Com i potser un per què també hauria estat un interrogant pertinent i necessari.

De l'interior del camerino li va arribar una veu d'home, una veu carregada de desig, una veu en aquell punt precís del pendent on ja no hi ha cap possibilitat de retrocedir, on la febre animal és sempre molt més intensa que qualsevol missatge racional en sentit contrari, on tot va abocat directament de cap al fons de l'abisme.

No li calia un peritatge de so per saber que aquell timbre era del comissari Gabriel Garriga, agafant-se amb el que es podria dir un excés de zel professional la recerca de pistes, i que els lleus però intencionats i demolidors sospirs que acompanyaven el seu neguit desfermat provenien directament de la gola entrenada de la Ludy.

La història sempre es repeteix, va dir una vegada un historiador amb poca feina, molta intuïció i un punt de mala llet.

Encara que fos variant una mica el repertori dels papers principals, podria afegir Brinkman.

I allí tot tornava a ser un calc cruel d'aquell ahir que el va marcar com un estigma ferotge, com un tatuatge de foc i de rancúnia, d'aquell passat que només

li va deixar una única sortida, fugir, posar terra i oceà pel mig, un espai i un temps que, malgrat tot, mai no van aconseguir esborrar del tot el record d'aquella ignomínia indeleble que el perseguia sempre des d'aleshores.

Només li quedava fer una comprovació, la genuïna prova del cotó que no enganyava, per poder jurar per la cua de l'Snoopy que tot allò ja havia succeït abans, tot i que amb petites variants i amb algun dels protagonistes diferents. Però hauria d'esperar un dia per poder fer-la. Ara li semblava del tot fora de lloc irrompre al camerino i tallar de soca-rel aquella comunitat sensual i sexual que s'endevinava sense necessitat de gaire esforç mental.

Al cap i a la fi, ja estava tot perdut. Ho sabia i per això també tenia la certesa d'un altre fet irrevocable, que tampoc no es malmetria res si calia esperar unes quantes hores més.

Va sortir a l'exterior cantant en veu baixa una vella cançó de Miguel Bosé.

–Mil años pasaran / y el duende de tu nombre / de luna en luna irá / alullando fuerte woh, woh, woh! / Mienteme y di que no estoy loco / mienteme y di que solo un poco. / Y como un lobo voy detras de ti / paso a paso tu huella he de seguir / y como un lobo voy detras de ti / paso a paso... paso a paso...

Es va creuar amb Mariano Tapias de Pedro i Aniano Sandoval que seguien agenollats a banda i banda del mort, com dos àngels custodis de marbre. Quan el van veure, els seus ulls es van fer interrogant i les boques de tots dos es van obrir a la vegada, dibuixant una pregunta que no va arribar a sortir dels seus llavis perquè Brinkman Demaría es va avançar, els va dedicar un somriure, els va picar l'ullet i va seguir caminant per la vorera fins creuar la C-26. Es va asseure a la terrassa de l'Enigma, enmig del brogit d'adolescents que corrien sense rumb com pollastres decapitats, es va demanar un Trinaranjus amb una canyeta i el va començar a xarrupar amb calma, com si tot allò ja no anés en absolut amb ell.

Va pensar en el paper galdós del Garriga, va somriure i quasi a manera d'autojustificació, va mussitar en veu baixa.

–Donde hay patrón no manda marinero.

Se'l va acabar, va pagar i va marxar caminant cap a casa, creuant el Ter pel Pont d'Olot, pujant pel carrer del Bisbe Morgades i, com que no tenia gens de son, es va entretenir mirant-se la portalada del Monestir mentre maleïa la seva mala sort. Al cap i a la fi, els seus homes eren prou bons com per controlar

aquella investigació sense la seva presència i ell tenia tot el dret del món a desaparèixer per llepar-se les antigues ferides no cicatritzades com faria qualsevol gos maltractat.

L'endemà es va aixecar del llit com si li hagués caigut al damunt el sepulcre del comte Ramon Berenguer, la tomba de Bernat Tallaferro, la creu del *Valle de los Caídos* i tots els anys de dictadura de Franco i de Videla sumats i barrejats. La sensació que tenia era la de no poder arrossegar la seva ànima un centímetre més enllà dels peus del llit. Tot i així es va dutxar i es va preparar un cafè. Encara sort d'aquestes màquines modernes que són una meravella. Només calia posar una capsuleta i prémer un botó. Res d'anar posant culleradetes una a una i esperar que arrenqués a bullir. No va tenir esma per afaitar-se.

A la central tothom anava de bòlit. La seva unitat era una olla a pressió a punt de rebentar. El crim de la nit anterior havia trasbalsat el país sencer. Els caps de Gabinet de totes les conselleries i de tots els Ministeris no paraven de trucar per assabentar-se minut a minut dels progressos de les investigacions que, de moment, eren més aviat escassos. Segons li va comentar un dels seus homes fins i tot havia telefonat el President en persona.

–I amb qui ha parlat? –va preguntar Jorge.

–Amb el comissari –li va respondre un dels policies–. Amb qui vols que parli, amb mi, potser?

–Ja ha arribat? –va insistir amb la sorpresa enganxada a la veu.

–Sí, –li va replicar el sergent–. A primera hora i amb cara de no haver dormit gens. Ha preguntat per tu.

–Per mi? –va replicar Brinkman, estranyat però sabent del cert que els motius exactes de la nit en blanc del seu cap no eren altra cosa que un excés d'atencions personalitzades cap a una de les protagonistes centrals del cas.

–Sí, i el més curiós de tot és que amb la que ens cau a sobre, exhibeix un somriure d'orella a orella. Està desconegut i feliç com un gínjol. No ha cridat ni una sola vegada.

Jorge sabia també que els motius del canvi d'humor del seu cap tenien nom, cognoms i formes, moltes formes, però no va dir res i es va limitar a encongir les espatlles i a deixar anar un esbufec desmenjat i apàtic.

Abans d'entrar al despatx del Garriga, es va asseure uns minuts al seu, es va agafar un cafè de la màquina de filtre de la comissaria, res a veure amb el de capsules de casa, va obrir l'ordinador i després de remenar pel fons d'un dels seus calaixos atapeïts, va treure un minúscul llapis de memòria que va connectar al port usb.

Fotografies antigues i documents escanejats de molt baixa qualitat. Va ensorrar el cap entre les mans. Era un d'aquells moments especials i rars en què li agradaria tornar a recuperar l'hàbit de fumar. Ara encendria una cigarreta, faria una calada llarga i profunda i deixaria que el fum i la nicotina li envaïssin els pulmons, donant-li una petita dosi de falsa pau interior i de tranquil·litat exterior. Enlloc d'això va fer un glop de cafè acompanyat d'una ganyota i es va tornar a mirar la pantalla. Se'ls sabia de memòria, els havia repassat milers de vegades, però necessitava tornar a fer-ho de nou amb la nova llum que aportava la mort recent de Carlos Zamora. Eren la prova sòlida de que tot el que li passava no era producte d'un malson.

El segell esgrogueït de la Policia Federal Argentina donava als papers certesa, validesa i seguretat. Però tampoc no calia. El seu cervell i els seus records ho mantenien tot tan fresc com si hagués acabat de passar.

I ara es repetia.

Fil per randa.

I ell, Jorge Brinkman Demaría aquesta vegada no n'era el protagonista però, per desgràcia, n'era un actor massa principal. I el pitjor del cas era que, a més, arrossegava la motxilla cruel de la memòria i de la culpa que ho feia tot encara més feixuc i complicat.

Abans de sortir del despatx va llegir de cua d'ull el titular d'un dels documents.

“Gaseado antes de un concierto el cantante José Gabriel Coronas. Argentina entera llora por su estrella más rutilante”

Va entrar al despatx del comissari Garriga sense dir res i es va asseure davant seu. Per un moment va sentir la temptació de preguntar-li per la Ludy i fins i tot d'esmentar-li aquell desig en forma de maduixa que té al vèrtex dret del triangle púbic però no ho va fer. Va callar i el va deixar parlar. A la cara se li veia que tenia moltes ganes de fer-ho.

Estava eufòric i no n'hi havia per a menys. Una nit d'amor desfermat i salvatge amb la senyoreta Ludgarda Mamani-Mendoza Montenegro era el millor antidepressiu que hi havia a la capa de la terra.

L'únic problema, va pensar el Jorge amb un mig somriure de pena i resignació, eren els efectes secundaris posteriors.

—Ja cal que ens posem les piles, Jorge. És fonamental i prioritari que solucionem aquest cas ben aviat o ens petarà als dits com una bomba. Tothom està...

Però Brikman Demaría ja no l'escoltava. Va desconnectar mentalment i dubtava. No sabia si perdre's pels records, encara massa vius malgrat els anys que havien transcorregut, de la geografia calenta del cos de LM o pensar en el present, en els efectes reals del seu passat. L'únic que tenia clar era que li importa molt poc la història de Carlos Zamora, "el Lobo", l'actor mort suspès del capdamunt de la segona T de l'Stratosphere Ripoll Center.

Entre altres coses perquè ja la sabia.

Però tot i el convenciment que no ho havia de fer, no va poder evitar un d'aquells records indelebles que el va portar a veure's submergit en les onades tempestuoses del cos més devastador i magnètic que havia conegut mai.

I al moment, sense capacitat per deturar-ho, va sentir un poderós sentiment de gelosia malaltissa i ferotge cap a Gabriel Garriga, l'home que feia ben poques hores l'havia posseït, el mascle que encara devia portar la fortor del seu sexe enganxada a la pell, l'home que, assegut davant seu, no parava de parlar ni un segon.

—...i haurem de dissenyar un operatiu especial, diferent de tots els altres que hem utilitzat fins ara per evitar...

Jorge l'anava sentint de fons com si es tractés d'una remor llunyana. Per un moment va pensar fins i tot en aixecar-se, agafar-lo per la camisa, sacsejar-lo com un conill i demanar-li explicacions del perquè s'havia tirat la dona que li va marcar la vida. Però no ho va fer. Al cap i a la fi el comissari no sabia res...

...i encara que ho sabés, feia tants anys!

Una altra opció, encara més cruel era explicar-li tot, refregar-li la veritat per la cara i veure com se li gelaven les paraules a la boca, però no ho podia fer sense abocar el seu passat damunt la taula del comissari com un drap rebregat

i exposar-se a massa coses a canvi d'una ínfima satisfacció moral que li acabaria fent més mal que bé.

–...hi ha massa elements estranys i massa ulls mirant-se'l com per esperar que el cas es vagi morint sol, caldrà...

Com si fos l'impacte inesperat d'un flash al mig dels ulls, li va venir la imatge del cantant Juan Gabriel Coronas, l'heroi de les adolescents, l'epicentre d'una creixent bogeria nacional col·lectiva. A punt de començar el seu concert estel·lar a la *Bombonera*, l'estadi del Boca era un indret intransitable, ple de canalla que anava i venia, taral·larejant la tornada d'aquell èxit global que estava en boca de tothom:

Frota mi cuerpo contra el tuyo, seamos una única piel, frota mi cuerpo contra el tuyo, ámame otra vez como nunca me has amado...

Aquella cançó, la que feia sospirar les noies, la que encenia els nois i la que s'havia convertit en la tonada més punxada en totes les emissores del país.

Aquella cançó que l'havia enfilat al capdamunt de totes les llistes d'èxits del món i que amenaçava en fer-lo milionari en poques setmanes.

Però tot va ser una mena d'inesperat miratge efímer. Un miratge efímer i quasi a títol pòstum.

A l'estrella emergent la van trobar morta. Morta al seu camerino, ofegada per la combinació letal de la fuga de gas d'una estufa i les drogues que s'acabava d'empassar.

L'ídol del jovent, la viva imatge de la salut juvenil, era un addicte compulsiu a les pastilles i tret de la polseguera que va representar a nivell d'opinió pública, el cas semblava ben clar i deixava poques esclertes als dubtes. El cantant s'havia farcit el ventre de pastilles abans del concert més multitudinari de la gira, no va ser capaç de percebre el tuf de gas que s'escapava del tub trencat i es va ofegar dolçament poc abans de vestir-se per sortir a cantar davant els 58.000 espectadors que havien passat per taquilla per veure'l i per emocionar-se amb l'heroi més calent dels seus somnis humits.

A la butxaca de la roba que tenia preparada, però, li van trobar una nou de Macadàmia amb un punt de mira dibuixat. Podia ser una pista però ell es va estimar més considerar-ho com una excentricitat d'artista, com un curiós i gens corrent amulet de bona sort que, a la vista del panorama, havia resultat ser un autèntic fracàs.

I quan els inspectors Biscary, Dellacasa i Figueroa Posse li van demanar de seguir investigant els detalls del cas, ell ho va desestimar, al·legant que tot era massa obvi com per pensar en la possibilitat que hi hagués alguna maniobra fosca al darrere. Encara ara és capaç de recordar la veu desconcertada d'Augusto Figueroa Posse.

–Pero, mi principal, deberíamos investigar más a fondo. Nunca tendremos de nuevo un caso como este entre les manos.

Però ell era el responsable màxim i s'hi va negar, va dir que no amb tota rotunditat. No van investigar el tub del gas per veure si estava trencat o tallat; no van buscar empremtes digitals i ni tan sols van investigar el cos nu del cantant per veure si hi havia algun rastre d'activitat sexual prèvia a la mort.

Fallecimiento accidental, va ser la conclusió del cas que tancava l'expedient de manera neta, ràpida i eficaç.

A ell el van ascendir a sotscomissari i Biscary, Dellacasa i Figueroa Posse van pujar a principals. I en cap moment no va pensar, o potser no va voler pensar, en la relació de la Ludy, de la seva Ludy amb el cantant mort.

–...i espero que t'hi posis amb ganes, Jorge, no vull tenir maldecaps amb aquest assumpte...

Sí, mesos abans d'aquell cas, i molts anys després d'aquelles relacions juvenils i quasi grupals, ella havia tornat a la seva vida com una aparició, misteriosa, sobtada i perquè no dir-ho, benaurada i desitjada. LM havia tornat a la seva vida com un gran miratge, després d'anys de no saber absolutament res d'ella, des d'aquells temps d'adoració juvenil i, miracles de l'edat adulta, només veure'l s'havia rendit als seus peus sense demanar res a canvi.

– *“Mi Jorgito convertido en todo un policia valiente”*, li deia sovint.

I ell s'ho creia tot sense fer-se preguntes i es deixava estimar d'aquella manera apassionada i salvatge que només ella sabia administrar i dosificar, convençut que la seva sort havia canviat per sempre.

Per negligència, per amor, per ceguesa o potser per una barreja amorfa de totes tres coses, però la veritat és que va tancar el cas més important de la seva carrera de manera ràpida i abrupta, tot i sentir el run-run d'una veueta que, des del fons de la seva ànima de policia real, li deia que les coses mai no eren tan fàcils i que les casualitats no existien.

I ho sabia, sabia que les coses no eren tan fàcils i, sobretot sabia que les casualitats no existien, però va passar pàgina sense mirar enrere i ho va ignorar tot a consciència, encegat per aquella passió que el xuclava, que el portava a abandonar-se cada dia al cos nu d'aquella amazona incansable.

I també va veure, sense moure ni una pestanya, com ella es feia rica venent discos de grans èxits de Juan Gabriel Coronas. I també va tancar els ulls quan es va assabentar que la Ludy, com a representant del cantant, havia fet signar als directius del Boca una assegurança que cobria qualsevol contingència i així es va estalviar tornar tots els diners de les entrades i aquesta tasca ingrata i cara, molt cara, li va tocar fer-la a l'asseguradora del club mentre ella s'ho embutxacava tot en forma de beneficis nets.

Només es va sentir enfonsat, traït i absurdament feble quan un dia, remenant-li per casualitat la bossa per agafar una cigarreta, va trobar una Polaroid molt explícita amb els cossos nus de la Ludy i el Coronas al camerino del cantant rient i mostrant a càmera una nou de Macadàmia amb un punt de mira dibuixat.

La data impresa corresponia al dia del gran concert a la *Bombonera*.

Va agafar el cotxe d'una revolada i es va dirigir al magatzem de proves de la Policia Federal i mostrant la placa a directius i treballadors va demanar veure l'estufa que havia escalfat les últimes hores del músic abans de xuclar-li l'oxigen i la vida. Va tenir sort. Etiquetada i identificada amb rigor, l'havien entaforat a la prestatgeria corresponent d'un gran soterrani. Efectivament, el tub tenia un tall imperceptible a la vora de l'abraçadora que el mantenia agafat a la sortida del gas. Un tall net i discret que no deixava cap mena de dubte a la intencionalitat dels fets.

En aquell moment, amb l'estufa a la mà, es va sentir el més estúpid dels homes mentre notava una calorada que l'envaïa. Tenia ganes de matar, de demanar explicacions, d'escoltar com a mínim un "*lo siento, mi gordo*", xiuxiuejant en veu baixa. Però quan va arribar a casa només va trobar el darrer rastre dolç del seu perfume. S'havia endut la roba i les seves coses i ja no la va tornar a veure mai més fins que va entrar a la platea de l'Stratosphere Ripoll Center.

Es va enfonsar, va perdre el nord, el sud i tots els punts cardinals, va dubtar durant molts dies si ho havia de denunciar o no i al final va optar per ser un covard, ofegar-se en la seva pròpia pena, rebolcar-se en la desídia i callar.

Afegir el deshonor i l'atur a la misèria moral no hauria representat altra cosa que caminar directament cap el fons de l'abisme. Va comprar un bitllet d'avió cap a Girona i gràcies a la seva experiència, a un curs de català nivell C, a una carta de recomanació del Comissari General i a aprovar un examen d'oposició va poder entrar als Mossos d'Esquadra i ser destinat a Ripoll, canviant de vida, de paisatge i d'aires però sense oblidar mai la traïció i la vergonya que el marcarien per sempre, que li enfosquieren l'anima sense possibilitats de redempció.

Tres cops a la porta el van arrencar del seu univers i van tallar en sec aquell monòleg inacabable de culpabilitats i retrets. Era el sergent Riera.

–Comissari, té una visita.

I sense donar-li temps a respondre, va entrar ella, sinuosa com una cobra i magnètica com una estrella de cinema.

–*Gabrielito, como está hoy mi policia valiente?* –li va dir al Garriga mentre li picava l'ullet a Jorge sense que l'altre ho notés.

Es va posar al seu costat, tan a la vora que l'inspector va poder sentir la solidesa del seu maluc contra el seu braç i li van tornar al moment totes les ventades i els huracans de desig que havia sentit mentre la va tenir, creient-se que era només seva.

Sense mirar-lo, va treure una màquina de fotografiar compacta de la bossa.

–*Espera Gabrielito mio, te ves tan marcial en tu mesa. Quiero recordarte siempre así, viril y con toda tu autoridad.*

El comissari el va mirar i, amb una barreja de vergonya i orgull masculí, va envermellir com un tomàquet.

Ella va agafar la màquina i la va obrir, va enfocar i va disparar. Però abans de guardar-la va prémer el botó de visionat d'imatges i, amb tota la intencionalitat, la va girar una mica cap el Jorge.

Brinkman Demaría va poder veure un fotograma, una mena de *selfie* estranya on es veia l'actor Carlos Zamora enfilat a la cornisa més alta del teatre. Sota seu, amb un somriure a cavall de la voluptuositat i la malícia, hi havia la Ludy.

Jorge no va poder evitar una ganyota. Ho sabia. Un repte compartit i absurd, una empenta i tot llest. Des de la mort de l'actor, les vendes del disc on

cantava les cançons del musical s'havien multiplicat per mil, convertint-se en un súper vendes absolut i inqüestionable.

Va moure el cap d'un costat a l'altre, es va aixecar i va sortir del despatx sense dir res.

Ja s'imaginava el final de la història. Un actor temerari amb ganes d'assumir riscos innecessaris sense mesurar-los a consciència. Adrenalina pura abans d'afrontar un esdeveniment històric. Una relliscada fatal i inesperada que acaba convertint-se en un tràgic accident i s'acaba tot de manera abrupta.

I també sabia la resta de la història, sabia que tornaria a callar i que sumaria un nou pou negre a la seva consciència, però aquesta vegada la nota "Mort accidental" a l'expedient del cas l'escriuria el comissari Gabriel Garriga, va pensar mentre es posava la mà a la butxaca dels texans i acarona la superfície d'una nou de Macadàmia amb un punt de mira gravat a la superfície.

Hi ha records i vivències que no s'obliden mai per més arena que la vida s'endugui.